

המשורר והציידת (והילדים שבאמצע)

אנה לבריאותם מילאה כמעט את כל השיחות בין האב והאם. הצואה של הילדה נברקה בכל יציאה, ושימשה נור" שא לשיחות אינסופיות. כשהיה האב יוצא מהבית, היה נושא את בתו על הגב. עוברים ושבבים התרגלו למחזה של ישראל הר, חבוש כובע מיצחיה, כשהבת רוכבת על כתפיו, בקבוקי-חלב מבצבץ מתוך כיסו, והוא משוחח עם בתו באמצעות טלפון-צעצוע.

כמעט מעולם לא יצאו שני ההורים ביחד. הם גם לא הלכו לקולנוע או לתיאטרון. ישראל הר טען שהוא סובל מקלאוסטרופוביה. אחרי הפירוד כנר" אה נרפא, כי עכשיו הוא הולך עם בנו לקולנוע.

עד גיל 3 לא נשלח הבן מתן להסי" תפר, ושערותיו גדלו, כמינהג החרדים. האב לא רצה שילדיו ילכו לגן, אך נכנע לבסוף. כשהלכו הילדים לבית-

התעקשה, נרשמה התלונה. סמ"ר אירה שחבן רשמה את התלונה, והגדירה את הנושא "הטרדת המיטרה". כאשר פנ" תה הקצינה לקבילות הציבור, נאוזה גלעד, כרי להתלונן על השוטרים, בח" שד שפעלו שלא כדיון, חרגו מסמכות ושוכנעו לפעול בניגוד לחובתם, פשוט סירבה הקצינה לקבל את התלונה. "אין לה עילה", חזרה וענתה. היא גם סירבה לרשום את התלונה.

בלי טלוויזיה

ר בים מזכירים לפחות יצירה אחת של אסנת הר, מבלי לדעת זאת. כל העובר ברחוב פרישמן בתל-אביב רואה על קיר בית-הספר תל-נורדאו שורה של ציורי-ילדים מתוך אגדות, המכסים את כל צלע הבניין. את הציור רים ציירו התלמידים בהדרכת אסנת הר, המלמדת ציור בבית-ספר זה. אסנת, צעירה שופעת-חיים ויפה פיה, הכירה לפני 16 שנים את המשורר ישראל הר, עורך ההוצאה-לאור הצבאית תרמיל. זה היה בביתו של מבקרה-אמנות אמנון ברזל. השניים נקשרו זה לזה, למרות הפער של 18 שנים בין גיליהם. לפני 14 שנים נישאו.

הר הוא אחת הדמויות היותר-ססגו" ניות בנוף הספרותי התל-אביבי. בעיני כמה מחבריו, הוא תימחוני. הרקע שלו חרדי-קיצוני. הוא בנו של הרב שימיעון אהרון הרשקוביץ, ומישפחתו הענפה פוזרה בין בני-ברק ושולי שכונת מאה-שערים. בנייה-מיש" פחה שייכים לחצרות ויז'ניץ, גור וקר" צ'נב.

בגיל 12 ברח ישראל מביתו ומן ההוי הרתי. מן-יממה חי ברחוב, והצטרף לאצ"ל. לאחר מכן הלך לים ושירת במשך 12 שנים כקשר באוניה. כיום הוא בן 57. הוא מעשן בשרשרת גם בשבת, אך גם בביתו הוא חובש תמיד אחת מעשרות כובעי-המיצחיה שלו.

כאשר התחתן עם אסנת, העמיד לאשתו הצעירה ומלאת-החיים כמה תנאים, שהיו צריכים לעורר בה מחד שבות לגבי ההבדלים ביניהם. הוא תבע שלא יהיו אנשים נוכחים בחתונה, מל" בר העדים נסיים אלוני יוסל ברגנר; שלא יהיה מכשיר-טלוויזיה בביתם, וכי הבת שתיוולד תיקרא בתיה על שם אמו.

ברגע שגולדה הבת הבכורה, בתיה, חל שינוי גדול בהתנהגות האב. הילדה הפכה מוקד כלעדי של חייו. הוא התחיל לחשוש לה ולטפל בה מעבר לכל המקובל.

מעולם לא הושארה הילדה לבדה, בחברת בייביסיטר. לא בשביל זה עז" שים ילדים", קבע הר. הילדה ינקה במשך שנתיים. מוזן נוסף קיבלה רק מאביה, אחרי שלעס אותו בפיו.

עד גיל 5 שנה הילדה במיטת אביה. אז נולד הבן מתן, שתפס את המקום במיטת האב. האב לא התפשט בלילות וישן בכנריו. אסנת עברה לישון במיטה בחדר-הילדים. אף שהילדים בריאים לחלוטין, הר-

ישראל הר, משורר, עורך הוצאת "תרמיל", טוען שאשתו בגדה בו עם חברו הטוב ביותר, הסופר בנימין תמוז

צ'לצ'לי למיטרה, למיספר 100: "אמרו לילדה. כשאך נכנסו לדירה, התנפלה היל" רה על הטלפון וחייגה 100. אולם עז" רד"הרין שטנגר הוציא את השפופרת מידיה. "זה בסדר", אמר בשפופרת, "אני עורדי-הרין, הכל בסדר". הילדה רצתה לחזור מיד לבית אמה, אך אביה הוהיר אותה: "אם תלכי מכאן, תבוא המיטרה שוב ותחזיר אותך". כשהיא צורחת ובוכה, נשארה בתיה בבית אביה, עד הבוקר. אז באה אמה ולקחה אותה.

ד"וח השוטר אזולאי

י ה יכול היה להיות סיפור רגיל, אלמלא הוהות של המעורבים בדבר, ואלמלא עובדה מוזרה אחת: בידי עז" רד"הרין שטנגר לא היה שום צו שהורה על הילדה להיות עם אביה.

ההחלטה היחידה הקיימת לגבי היל" רים ניתנה על-ידי בית המישפט הגז" חווי לפני חמישה חודשים. או עדיין חמו" שני ההורים המסוככים ביחד. משום" כך החליט או השופט עמוס זמר שאין צורך לפסוק אצל מי יהיו הילדים. "שני ההורים הם, שניהם כאחד, האפוטרופי" סים הטיבעיים של הילדים הקטינים, וכל עוד וננייה-מישפחה אינם חיים בפירוד של ממש, אינו רואה כי טובת הילדים דורשת זאת שתקבע בפירוש בידי מי מההורים תהיה חוקתם המיש" פטית".

בינתיים אכן חל הפירוד, וההורים גרים עכשיו ברירות נפרדות. אך בית-

ה שעה היתה 10 בערב, כאשר עלו שני השוטרים לדירתה של הציירת אסנת הר, בצפון תל-אביב.

אסנת עצמה היתה צריכה באותו לילה לחזור מכריטינה, שם שהתה ב" משך כמה ימים. בדירה היתה בתה בתיה, יחד עם סבא וסבתא שבאו מאשקלון.

סמ"ר אבי אזולאי וחברו, שניהם כמי" רים, ציוו על הילדה המבוהלת לבוא עימם בטובות. הילדה סירבה.

ואחיה הקטן, מתן, תלמיד כיתה ד', שהו עם סבא-סבתא בכית אמן, צילצל שם הטלפון. הדובר היה עורך-הרין חיים שטנגר, הפרקליט של אביהם, המשורר ישראל הר. הוא תבע מן הילדים לחזור מייד לבית אביהם, אחרת תבוא המיש" טרה לקחת אותם.

הילד נתקף פאניקה, ורצה הביתה. אחותו החזירה אותו לבית האב וחזרה לבית אמא. ואז באו השוטרים.

"את צריכה לבוא!" אמר השוטר אזו" לאי לילדה, שעמדה על שלה למרות הפחד. "אין ברירה!"

"יש לי צו!" קבע עורך-הרין שטנגר, שעלה לדירה עם שני השוטרים. הסב הנפחד שיכנע גם הוא את הילדה ללכת עם השוטרים.

כלית ברירה ירדה הילדה עם השוטי" רים ועורך-הרין. למטה עמדה ניירת" מיטרה, ובה אביה. הילדה הוכנסה לני" יידת. שם ליטף אותה שטנגר ואמר: "אל תדאגי, את צריכה לעשות מה שכתוב בחוקים!"

הניידת הובילה את הילדה לבית אביה, ברחוב רופין. "אם תרצי לחזור,

פרקליט שטנגר, ז"ה בסדר, אני עורך-הרין

הספר, ישב האב בכיתה במשך שבועות, וכמעט הוציא את המרות מרעתו. לא ח"ימכזן נאות לעבור לחצר, ושם היה ממתין לסיום הלימודים ולוקח את הי" לדים הביתה.

בחורה אלמונית בתמונה

ע יל רקע מזוריות אלה החלו המ" ריבות בבית כמעט מן השנה הרא" שונה של הנישואין. שלוש פעמים נט" שה אסנת את הבית, אחרי עלבונות וסי" טירות. בכל פעם התחנן שתשוב, והבי" טיח לשנות את דרכו. כשהציעה לו אשתו ללכת ליעוץ מישפחתי, סירב. הוא התחיל לאיים בהתאבדות. הוא נשא בכיסו סכיני-גילוח, והיה מאיים לשלוח בה יד בנפשו.

מדי פעם היה נעלם מהבית, אחרי איומים כאלה. אז היו הילדים נכנסים להיסטוריה. אסנת, בנייה-מישפחה נוספים